

Tôi mất x&#o H&#i giáo n&#o, có m&#t ng&#o i đàn ông b&#o vua truy&#n l&#nh treo c&#o vì đã ăn c&#p th&#c ăn c&#a m&#t ng&#o i khác.

Nh&#o th&#o ng l&#o, tr&#o c khi b&#o treo c&#o, tù nhân đ&#o c nhà vua cho phép xin m&#t ân hu&#o. K&#o t&#o i bèn xin v&#i nhà vua nh&#o sau: "Tâu b&#o h&#o, xin cho th&#n đ&#o c tr&#ng m&#t cây táo. Ch&#o trong m&#t đêm thôi, h&#t gi&#ng s&#o n&#y m&#m, thành cây và có trái ăn ngay t&#c kh&#c. Đây là m&#t bí quy&#t mà cha th&#n đã truy&#n l&#i cho th&#n. Th&#n ti&#c là bí quy&#t này không đ&#o c truy&#n l&#i cho h&#u th&#o".

* *Nhà vua truy&#n l&#nh cho chu&#n b&#o m&#i s&#o s&#n sàng đ&#o sáng hôm sau ng&#o i t&#o t&#i s&#o bi&#u đi&#n cách tr&#ng táo. Đúng gi&#o h&#n, tr&#o c m&#t nhà vua và các quan văn võ trong tri&#u đình, tên tr&#m đào m&#t cái l&#nh và nói: "Ch&#o có ng&#o i nào ch&#a h&#o ăn c&#p ho&#c l&#y c&#a ng&#o i khác, ng&#o i đó m&#ico th&#o tr&#ng đ&#o c h&#t gi&#ng này. Vì đã t&#ng ăn tr&#m nên tôi không th&#o tr&#ng đ&#o c h&#t gi&#ng này".* *Nhà vua tin ng&#o i t&#o t&#i, nên m&#i quay sang nhìn v&#o t&#o t&#ng, có ý nh&#o ông ta làm công tác &#y. Nh&#ng sau m&#t h&#i do d&#o, v&#o t&#o t&#ng m&#i th&#a:

"Tâu b&#o h&#o, th&#n nh&#o l&#i lúc còn niên thi&#u, th&#n cũng đã có l&#n l&#y c&#a ng&#o i khác... Th&#n c&#m th&#y mình không đ&#o đi&#u ki&#n đ&#o tr&#ng h&#t táo này"

. Nhà vua đ&#o m&#t nhìn quanh các quan văn võ đang có&#t, ông nghĩ b&#ng: may ra quan th&#o kho trong tri&#u đình là ng&#o i n&#i ti&#ng trong s&#ch có th&#o h&#i đ&#o đi&#u ki&#n. nh&#ng cũng gi&#ng nh&#o v&#o t&#o t&#ng, quan th&#o kho cũng l&#c đ&#u t&#o ch&#i và tuyên b&#o tr&#o c m&#t m&#i ng&#o i r&#ng, ông cũng đã có m&#t l&#n gian l&#n trong chuy&#n ti&#n b&#c. không còn tìm đ&#o c ng&#o i nào có th&#o th&#c hi&#n đ&#o c bí quy&#t tr&#ng cây &#y, nhà vua đ&#nh c&#m h&#t gi&#ng đ&#n cho vào l&#o đã đào s&#n. Nh&#ng ông cũng ch&#t nh&#o r&#ng lúc còn niên thi&#u, ông cũng có l&#n đánh c&#p m&#t báu v&#t c&#a vua cha...

* *Lúc b&#y gi&#o, ng&#o i t&#o t&#i ch&#o vì ăn c&#p th&#c ăn, m&#i chua xót th&#t lên: "Các ngài là nh&#ng k&#o quy&#n th&#o cao tr&#ng. Các ngài không h&#o thi&#u th&#n đi&#u gì. V&#y mà các ngài cũng không th&#o tr&#ng đ&#o c h&#t gi&#ng này, b&#i vì các ngài cũng đã h&#n m&#t l&#n l&#y c&#a ng&#o i khác. Còn tôi, m&#t con ng&#o i kh&#n kh&#, ch&#o l&#o l&#y th&#c ăn c&#a ng&#o i khác đ&#o ăn cho đ&#o đổi qua ngày, thì l&#i b&#o các ngài ngh&#o án treo c&#o...". Nhà vua và c&#o tri&#u th&#n nghe nh&#o x&#n xáo trong l&#o ng&#o tâm. Ông ra l&#nh phóng thích cho ng&#o i ăn tr&#m.

* *H&#t gi&#ng bình an đó ch&#o có th&#o n&#y m&#m thành cây và mang l&#i hoa trái là n&#u m&#i ng&#o i ai cũng đ&#n s&#n đ&#t đai cho nó. Đ&#t đai thu&#n ti&#n đ&#o cho h&#t gi&#ng c&#a Bình An &#y đ&#o c n&#y m&#m, chính là lòng sám h&#i th&#c s&#. Sám h&#i nghĩa là bi&#t ch&#p nh&#n chính b&#n thân và sẵn sàng c&#m thông, tha th&#o cho ng&#o i khác. Có nh&#n ra nh&#ng y&#u đ&#u i bi&#t toàn c&#a mình, con

Hết Táo - Hết giận bình an

Tác Giả: SE s&#u t&#m

Thứ Bảy, 29 Tháng 10 Năm 2011 08:32

ng&#i m&#i d&# dàng c&#m thông và tha th&# cho ng&#i. Và có c&# s&# nh&# th&#, chúng ta m&#i th&#y đ&#c h&#t giận Bình An n&#y m&#m trong tâm h&#n chúng ta và mang l&#i hoa trái cho ng&#i xung quanh...*